

Vrchnímu soudu v Olomouci
prostřednictvím
Krajského soudu v Ostravě
Havlíčkovu nábř. č. 34
728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn.: **32 ICm 3260/2016**
Naše zn. OKD/C19o/Hol

V Brně dne 26. 5. 2020

- Žalobce a):** **Ing. Lee Louda, Ph.D.**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále jen „žalobce“ či „insolvenční správce“)
- Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u
- Žalobce b):** **Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Ostravě, oddíl B, vložka 2900 (dále také jen „**Dlužník**“)
- Žalovaný č. 1:** **Citibank N.A., London Branch**, se sídlem Citigroup Centre, Canada Square, Canary Wharf, Londýn, E14 5LB, Spojené království, registrační číslo: BR001018
- Žalovaný č. 2:** **New World Resources N. V.**, založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34239108 a registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952 a se sídlem na adrese 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie (dále jen „**NWR NV**“)
- Žalovaný č. 3:** **NWR Holdings B. V.**, založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem: 61294179, s registrovaným sídlem Herengracht 448, 1017 CA Amsterdam, Nizozemské království (dále také jen dále jen „**NWR BV**“)

Doplnění odvolání
proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne
23. 10. 2019, č. j. 32 ICm 3260/2016-1280

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Krajský soud v Ostravě rozhodl Rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 32 ICm 3260/2016-1280, který byl žalobci doručen dne 20. 1. 2020, tak, že ve výrocích I. – III. zamítl návrhy žalobce, aby soud určil, že Smlouvy (jak jsou níže specifikovány) jsou neúčinné, ve výroku IV. určil, že pohledávka ve výši 9.530.033.808,71 Kč přihlášená přihláškou P33-1 je po právu co do pravosti a výše, ve výroku V. určil, že pohledávka ve výši 621.273.214,79 Kč přihlášená přihláškou P100-1 je po právu co do pravosti a výše, a ve výrocích VI. – XI. rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k jednotlivým účastníkům, přičemž žalobce (žalobce a)) se týkají výroky VI., VII., VIII., IX. a XI. (dále jen „**Rozsudek**“).
2. Žalobce podáním ze dne 3. 2. 2020 (dále jen „**Odvolání**“) podal **odvolání proti Rozsudku v celém rozsahu** (výroky o nákladech řízení jsou závislémi na výrocích I. – V. a samostatně neobstojí) ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a), b), c), d), e) a g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen jako „**OSŘ**“), neboť má za to, že
 - 2.1 Rozsudek vydal vyloučený soudce,
 - 2.2 soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem nebo k jím označeným důkazům, ačkoliv k tomu nebyly splněny zákonné předpoklady,
 - 2.3 řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci,
 - 2.4 soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností,
 - 2.5 soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a
 - 2.6 Rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci.
3. **Žalobce si dovoluje odvolání doplnit a rozšířit argumentaci obsaženou v Odvolání, a to konkrétně v části V.A Odvolání** (*Odpůrčí žaloba – Výklad ustanovení § 240 InsZ a § 241 InsZ prostřednictvím ustanovení § 235 InsZ*), když Rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť soud prvního stupně vyložil ustanovení § 235 InsZ jako samostatnou definici neúčinného právního úkonu – takovýto výklad je však zjevně v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, neboť obsah pojmu „zkracující právní úkon“ je dán právě (a jen!) ustanoveními § 240 až § 242 InsZ.
4. Není-li v tomto podání stanoveno jinak, mají termíny začínající velkým písmenem stejný význam jako termíny definované v Odvolání.

II. Doplnění části V.A Odvolání

5. Jak žalobce v Odvolání shrnul, soud prvního stupně primárně zamítl Odpůrčí žalobu s odůvodněním, že pokud jde o podmínky odporovatelnosti, tak jak ustanovení § 240 InsZ, tak § 241 InsZ, musí být vykládáno prostřednictvím ustanovení § 235 InsZ, což je dle názoru soudu prvního stupně obecná definice odporovatelného právního jednání (bod 43.13 Rozsudku) – dle právního názoru soudu prvního stupně platí, že napadený právní úkon podřaditelný pod konkrétní skutkovou podstatu neúčinného právního úkonu, musí mít rysy odporovatelného právního úkonu tak, jak je definován v ust. § 235 InsZ.
6. Jinými slovy Krajský soud v Ostravě uvedl, že pokud odpůrčí žaloba „neprojde“ přes test §235 InsZ, pak není třeba již řešit předpoklady §§240 až 242 InsZ a žaloba musí být zamítnuta.

7. Žalobce v Odvolání podrobně rozvedl ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR, z níž vyplývá, že **každá ze skutkových podstat** vyjmenovaná v §§ 240 až 242 InsZ **již sama o sobě obsahuje splnění jednoho ze základních rysů uvedených v § 235 odst. 1 InsZ**, a tedy že při jejím naplnění automaticky dochází ke zkrácení možnosti uspokojení věřitele (§240 a 242 InsZ) anebo ke zvýhodnění věřitele na úkor jiných věřitelů (§ 241 InsZ).
8. Po podání Odvolání bylo vydáno rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci v jiné věci, zabývající se právě posouzením vztahu ustanovení § 235 InsZ a ustanovení §§240 až 242 InsZ – a jakkoliv je zřejmé, že odvolací soud je seznámen s aktuální judikaturou jím vydanou, dovoluje si žalobce na toto aktuální rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci odkázat – jde o **usnesení ze dne 26. 3. 2020, sp. zn. 12 VSOL 62/2020-227**.

V dané věci bylo posouzení soudu prvního stupně totožné s právním názorem Krajského soudu v Ostravě: „...uzavřel (pozn.: soud prvního stupně), že insolvenční zákon v **ustanovení § 235 odst. 1 upravuje obecnou definici neúčinného právního úkonu pro insolvenční řízení. Má-li být právní úkon nebo opomenutí posouzeno jako neúčinné, musí být vždy splněny podmínky stanovené tímto ustanovením. Vedle obecné definice neúčinnosti obsahují ustanovení § 240 až 242 insolvenčního zákona "skutkové podstaty" neúčinných právních úkonů. Při hodnocení právních úkonů z hlediska jejich neúčinnosti musí být naplněna jak obecná definice, tak současně jedna ze skutkových podstat v ustanovení § 240 až 242 insolvenčního zákona.**“

Vrchní soud v Olomouci v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu pak zcela správně rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a vrátil k dalšímu řízení s následujícím odůvodněním – žalobce si dovoluje citovat:

„V přezkoumávané věci pak insolvenční soud uzavřel, že v dané věci nejsou naplněny obecné podmínky pro neúčinnost právního úkonu podle ustanovení § 235 odst. 1 I. Z., přičemž tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zamítnutí žaloby o neúčinnost právního úkonu (viz odstavec 35. rozsudku). **Tento jeho závěr odvolací soud shledává nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.** K tomu odvolací soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014 sp. zn. 29 Cdo 677/2011 (uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 60/2014), ve kterém Nejvyšší soud vyslovil názor, že ponechají-li se stranou právní úkony, které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, v rozporu s ustanoveními § 111 a § 246 odst. 2 I. Z., lze pak podle ustanovení § 235 až § 243 I. Z. odporovat jen těm právním úkonům dlužníka, jež jsou taxativně vypočteny v ustanovení § 240 až § 242 I. Z. **Přitom je třeba zkoumat, zda byla naplněna některá ze skutkových podstat neúčinných právních úkonů vymezených v ustanovení § 240 až § 242 I. Z., neboť nepostačí naplnění definice neúčinného právního úkonu dle ustanovení § 235 odst. 1 I. Z., ze kterého se podává, že věta druhá žádné samostatné vymezení neúčinného právního úkonu dlužníka neobsahuje; věta první samostatnou definici neúčinného právního úkonu dlužníka rovněž není, když pouze pojmenovává základní rys takového právního úkonu dlužníka, totiž, že jde o právní úkon nebo o právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Z ustanovení § 240 až § 242 I. Z. se pak podává, že právě jejich prostřednictvím se dává (pro insolvenční účely) obsah pojmu zkracující právní úkon dlužníka a zvýhodňující právní úkon dlužníka. Výrazy použité v ustanovení § 235 odst. 1 věty první I. Z. (právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných) přitom insolvenční soud vykládá právě jen prostřednictvím ustanovení § 240 až § 242 I. Z.**“

9. Vrchní soud v Olomouci se tedy správně ztotožnil s judikaturou Nejvyššího soudu v dané věci a argumentace žalobce v Odvolání je tedy správná a přiléhavá, z čehož vyplývá, že Rozsudek je v naší věci nepřezkoumatelný.
10. Shrnutí. Rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť soud prvního stupně vyložil ustanovení § 235 InsZ jako samostatnou definici neúčinného právního úkonu

– takovýto výklad je však, jak bylo výše rozvedeno, v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (a rovněž aktuální judikaturou Vrchního soudu v Olomouci!), neboť obsah pojmu „zkracující právní úkon“ je dán právě (a jen!) ustanoveními § 240 až § 242 InsZ. V důsledku nesprávného právního posouzení ustanovení § 240 a § 241 InsZ se soud prvního stupně řádně nezabýval splněním podmínek neúčinnosti právních úkonů (Smluv) a napadený Rozsudek je tak nepřezkoumatelný.

Podáno s účtou

Za Ing. Lee Loudu, Ph.D.

insolvenčního správce dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci